

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8120/2555

ธนาคารอาคารสงเคราะห์โจทก์ นายวิรัตน์ วิเศษแสง โดยเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 55, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 22

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ว. เมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2535 ในคดีหมายเลขแดงที่ ล.376/2535 และ ว. ได้รับการปลดจากล้มละลายแล้วตั้งแต่วันที่ 16 กรกฎาคม 2547 ก่อนวันที่ โจทก์ฟ้องคดีนี้ คือวันที่ 24 พฤษภาคม 2549 ดังนั้น เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของ ว. จึงไม่มีอำนาจต่อสู้อย่างใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินของ ว. ลูกหนี้อีกต่อไป โจทก์ชอบที่จะฟ้อง ว. เป็นจำเลยโดยตรง การที่โจทก์มาฟ้อง ว. โดยเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของ ว. เป็นจำเลยที่ 1 นั้น เป็นการฟ้องเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เป็นจำเลยแทนลูกหนี้ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 1

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนสัญญาซื้อขายระหว่างจำเลยทั้งสอง โดยให้จำเลยทั้งสองร่วมกันไปดำเนินการเปลี่ยนแปลงทางทะเบียน หากไม่สามารถดำเนินการได้ให้ถือเอาคำพิพากษาหรือคำสั่งแทนการจดทะเบียน และขอให้บังคับจำเลยทั้งสองชำระเงินจำนวน 504,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ศาลชั้นต้นเห็นว่าเมื่อศาลวินิจฉัยแล้วว่าการจดทะเบียนจำนองที่ดินเป็นโมฆะ จึงเป็นความเสียหายเปล่ามาแต่แรก ไม่ถือว่าที่ดินได้จำนองเพื่อประกันการชำระหนี้แก่โจทก์ โจทก์ไม่อาจอ้างได้ว่ามีสิทธิใด ๆ เหนือที่ดิน จึงไม่ใช่ผู้มีส่วนได้เสียอันจะขอให้เพิกถอนสัญญาซื้อขายระหว่างจำเลยทั้งสองได้ ส่วนที่โจทก์ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองชำระเงิน 504,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยนั้น เงินที่จำเลยที่ 1 กู้ไปจากโจทก์เป็นคนละเรื่องกับสัญญาซื้อขายที่โจทก์ขอให้เพิกถอน จึงไม่มีกรณีที่จะให้โจทก์ได้รับการชดเชยหนี้เงินกู้ในฐานะลามิควรรได้ พินายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายกคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นรับฟ้องไว้ดำเนินการกระบวนการพิจารณาต่อไปแล้วพิพากษาใหม่ตามรูปคดี ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้ศาลชั้นต้นรวมสั่งเมื่อมีคำพิพากษาใหม่ จำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 มีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 1 หรือไม่ ข้อเท็จจริงได้ความว่า ศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของนายวิรัตน์เด็ดขาดเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2535 ตามคดีหมายเลขแดงที่ ล.376/2535 และนายวิรัตน์ได้รับการปลดจากล้มละลายแล้วตั้งแต่วันที่ 16 กรกฎาคม 2547 ก่อนวันที่โจทก์ฟ้องคดีนี้คือวันที่ 24 พฤษภาคม 2549 ดังนั้น เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงไม่มีอำนาจต่อสู้อย่างใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินของนายวิรัตน์ ลูกหนี้อีกต่อไปนับแต่มีการปลดจากล้มละลายดังกล่าว โจทก์ชอบที่จะฟ้องนายวิรัตน์เป็นจำเลยโดยตรง การที่โจทก์มาฟ้องนายวิรัตน์โดยเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของนายวิรัตน์เป็นจำเลยที่ 1 นั้น เป็นการฟ้องเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เป็นจำเลยแทนลูกหนี้ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 1 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้ศาลชั้นต้นรับคำฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 ไว้วันนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังขึ้น พินายกแก้เป็นว่า ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 ให้โจทก์ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาแทนจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 ดำเนินคดีเองจึงไม่กำหนดค่าทนายความให้ ส่วนค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ในศาลชั้นต้นและชั้น

อุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

สุรพันธุ์ ละอองมณี · สุรศักดิ์ คีรีวิเชียร · สมสันต์ ศุภาสตรสิน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8120/2555>